

אשר ויהי

פרשת 13 - מות אהרן

א"ת

והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה ובער עליה הכהן עצים בבקר
בבקר וטרך עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים אש תמיד
תוקד על המזבח לא תכבה (ו-ה, 1)

בכל אדם מישראל מהבהב תמיד ניצוץ מן האש האלוהית שאינו נכבה לעולם. מנהיג הדור, הכהן, הנביא או המוכיח, אין לו אלא להלהיב את הניצוץ הזה בדבריי להבה מדי בוקר בבוקר, להזעיק ולעורר גם ביחס לקיום המצוות שבין אדם למקום - שעל כך מרמו קרבן העולה שהוא כולו בליל לבוה - וגם ביחס לקיום המצוות שבין אדם לחברו - שעל כך מרמו קרבן השלמים, כלומר שלום בין איש לרעהו. אם הכהנים עושים כך ומבעירים את הניצוץ בלבבות ישראל, יכולים הם להיות סמוכים ובטוחים כי אש האלהים תוקד תמיד על המזבח ולעולם לא תכבה... (חזרת משה)

1) אהרן
2) אהרן
אשר ויהי

3) האם כן
האם כן

1) אין הכהן עובד תחלה וכן כהן גדול אינו עובד תחלה עד שיביא עשירית האיפה משלו ועובדה בידו שני זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליה ביום המשה אותו. ואם עבד קודם שיביא עשירית האיפה וכן כהן גדול שעבד בכהונה גדולה קודם שיביא עשירית האיפה צבדו כשירה: יז כהן שלא עבד עדין מימיו שמנו אותו כהן גדול הרי זה מביא עשירית האיפה ועובדה בידו תחלה כשאר חינוך כל כהן הדיוט. ואחר כך מקריב עשירית האיפה שנייה שהיא חינוך כהן גדול. ואחר כך מקריב עשירית האיפה שלישית שהיא חביתו כהן גדול שמקריב בכל יום כמו שיתבאר. ומעשה שלשתן שות הוא:

17 כהן שלא עבד עדין מימיו וכו' עם (נחשו) כי ביום הקרב כשם כי נכונה כי ביום נחמה יהיה כיב חלבי שלמים אשם נחשו כי נכונה יהיה: ומי האחיב מקריב עשירית האיפה שלישית וכו' פסוק הוא:

4) כהן שלא עבד עדין מימיו וכו'

"עו את אהרן" - "אין עו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות. אמר ר' שמעון: ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס". בנוהג שבעולם שדבר הבא בפתאומיות, שלא באופן הרגיל, יוצא דופן, מתרשמים ומתרגשים ממנו הרבה יותר מדבר המופיע תדיר, אף על פי שהדבר התדירי בעצם מפליא יותר. אנו רואים השמש זורחת בכל יום ושוקעת בכל ערב, ולא מתרשמים, מפני הרגילות והקביעות והתדירות, ובאמת חיוון זה וכיוצא בו יש בו הרבה יותר מן החידוש מאיזה מקרה קל ערך המופיע לפתע ומעורר גל של השתוממות. ולפיכך אמרה תורה: "אשר אנכי מצוה היום" - בכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים". אדם חייב לראות את התורה כאילו היום ניתנה ובאילו היום נתחדשה. אף בבריאת העולם אנו אומרים: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". אנו צריכים לראות ולהרגיש את החידוש בכל יום שבמעשה בראשית, ככתוב: "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". ולכן דבר שהוא "מיד ולדורות", תמיד, ובכל יום, צריך זירוז ביותר, שלא יתיישן מחמת הרגל ושיגרא.

1) ור' שמעון מוסיף, שביותר צריך זירוז במקום של חסרון כיס. כשאדם יש לו כל טוב אין זו רבותא כשעושה דברים ומעשים טובים. אבל הכתוב אומר: "ובחנני נא בואת... אם לא אפתח לכם את ארבות השמים ויקריקתי לכם ברכה", ויש לפרש הכתוב אף במובן שני, בניחותא: בזאת תבחנו, כשלא אפתח לכם ארבות השמים ולא אריק עליכם ברכה עד וכלי די, ומתוך הדחוק והצער תקיימו מצוות ותעשו צדקה. אף המאמר: "המלוה לעני בשעת דוחקו, עליו הכתוב אומר: 'אז תקרא וד' יענה'", יש מפרשים, בשעת דוחקו של המלוה (ולא של העני). "אמר הקב"ה למלאכי השרת: היאך לא אשא להם פנים לישראל שאני אמרתי יאכלתם ושבעתם וברכתם", והם מדקדקים עליהם עד כזית ועד כביצה". אף כאן מפרשים במובן שני, שאין הדברים אמורים על המצוה הפרטית של ברכת המזון בלבד, אלא על כל המצוות בכלל, שישראל מברכים את השם לא בלבד כשהם שבעים בכל טוב, אלא אף כשמזונותיהם מצומצמים כזית וכביצה. ולכן מיד כשיצאו ישראל ממצרים הוזהרו על "לחם עוני". הרי זה סמל ורמז שהתורה ניתנה לקיימה אף בעניות, ו"כל להמקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר". והוא שאמר: "ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס". עלול האדם בזמן של חסרון כיס ועניות להימנע ולהיכשל מדרך הישרה, ולכן צריך הכתוב לזרוז ולחזקו ולאמצו.

5) אור
אור

הלכה יז כהן שלא עבד כו' ואחיב מקריב כו'.

1) כן הוא מפורש במנחות (דף ע"ח) שמביא שלשה כשלא עבד בכהונה מטולם ועשה כה"ג, וכן בפירוש המשנה שם, וכל כהנס"מ שהביא ירושלמי שקלים פ"ז ר' מנחם בטי מומר שאינו מביא רק שמים אחת לחינוכו ואחת לחביתו הרי דסובר דכ"ג בלחם לחנוך כה"ג וכהן הדיוט. ונראה לי דהלוי אש לאמר דכה"ג אכנס שלו ושל כהן הדיוט שונים הרי דלפן גדול הוי גס כהן הדיוט שד' בגדיו שנים רק שגמסוף ענה. ארבעה בגדים לכן מביא כלאמר בגמ' דלפן אחת לחינוך כהן הדיוט ואחת לחינוך

1

כהן הדיוט של בון ושל כה"ג של כלאים אי"כ הוי כה"ג דכר
אחר בפני שלמו ואינו כהן הדיוט כלל לכן אינו מביא רק אחת
לחיובו ודוק:

(6) ס

„וכלי הרש אשר תכושל בו ישבר ואם בכלי נחושת כושלה
ומורק ושופף במים” (ו: כא) — ופירשי לפי שהבליעה שנבלעה בו נעשית
נותר [לכן צריך שבירה או הגעלה] והיא לכל הקדשים. והקשו הראשונים
לפי שיטת ר"ת במס' ע"ז (דף ע"ו) דלינת לילה פוגמת. למה צריכים כלי
חרס שבירה וכלי נחושת הגעלה, כיון שעבר עליהם לילה נעשו גותן טעם
לפגם, ואין כאן איסור בלוע? ותירץ בעל השואל ומשיב ע"פ מה שמובא
במס' אבות (פ"ה) עשרה נסים נעשו לאבותינו בבהמ"ק, ואחד מהם הי' שלא
הסריח בשר הקדש מעולם, ואפי' שלמים שנאכלים לשני ימים ולילה אחד
מעולם לא הסריחו ונשארו טובים בתחילתם. לפי"ז, אפי' אם בדרך כלל לינת
לילה פוגמת (לפי שיטת ר"ת), מ"מ כאן בבשר קדשים שלא הסריח מעולם לא
נפגם הבשר, ולכן טעונים הכלים שבירה והגעלה.

7
למה
עצת שם
היא

”על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח תודת שלמיו” (ו, יג)

1 פירש הנצטב (בספרו "העמק דבר"), חלות לחם החמץ, שמביא על תודת שלמיו,
הן תכלית קרבן התודה, לכן חוזרת התורה ומדגישה כאן לאחר שהוזכרו החלות
— "על זבח תודת שלמיו", ללמדנו שהלחם הוא העיקר. וכל כך למה?

8
אולי
היא

לפי שתכלית קרבן התודה שבה על הנס היא לספר חסדי ה' שגמל על המביא
הקרבן. ומסיבה זו ציוותה התורה להביא כמות גדולה של לחם, ויחד עם זאת
מיעטה את זמן אכילת התודה והחלות ליום ולילה בניגוד לשאר השלמים הנאכלים
שני ימים ולילה. דמיעוט זמן אכילת התודה ולחמה יוצר בהכרח את הצורך
להזמין אנשים רבים לסעודת מצוה ועל ידי זה יתפרסם הנס שהיה העילה להבאת
הקרבן בפני רוב עם ועדה. וכדי שבסעודה ישתתפו גם תלמידי חכמים ציוותה
התורה להפריש ארבע חלות לכהנים שהם תלמידי חכמים.

6

11 והנה כל זה כאשר בית המקדש קיים, אבל כיום שבית מקדשנו חרב בעווננו
ואין לנו אפשרות להביא קרבן תודה על ניסנו ולהודות עליהם, מה יעשה האדם?

כתב בספר "קב הישר" (פרק יח): מי שהפליא לו ה' ית' ברוב רחמיו וחסדיו
נס באיזה הצלה מליסטים או מאש וממות וכיוצא בו, או שהיה חולה ונתרפא,
אזי חובה עליו לתקן איזה דבר טוב שיהיה הכר שהוא עושה זאת במקום קרבן
תודה לכבוד השם יתברך ברוך הוא.

6

בוא וראה מה שהעיד על עצמו הרב החסיד מורנו הרב אברהם בעל מחבר
”שבלי הלקט” בהקדמת ספרו וזה לשונו: אמר הכותב, אזכיר כאן נפלאות שעשה
הקב"ה עמדי בעת עברו עלי תלאות בימי חליי: חליתי על ערש דוי, ומרוב כאבי
לא עליכם, שוממתי, אמרתי פוקדתי (נחסרו) יתר שנותי, רבו עלי מכאובים, עד
21 שרחקו ממני קרובים, כי הייתי למשא לבני ביתי ולפני אבותי. המו מעי בי, ולבי
יחיל בקרבי בזוכרי אורחא רחיקא וקלילא זוודתי (פירוש - לדרך רחוקה אני יוצא
וצידתי שהכנתי קלה היינו מעשי הטובים). והעומדים עלי לשמור יציאת נשמתו באשר
ראו בי שנתקררו איברי ובשרי, ובאתי עד הגסיסה ועד שערי מיתה, העומדים
עלי דחקו החוצה את אשתי וזרעי וגם שאר קרובים, שראו אותי בסמני מיתה,
22 כדרך צאת הנשמה מהגוף, לפני נשתנו - והי' ברחמיו יסור יסרני ולמות לא נתנני,
ולא בזכותי רק בזכות אבותי הקדושים.

2

2" ב

(9)

1 ומראה ראיתי בעיני אדם קצר עומד לפני, ונר דלוק בידו, וכהרף עין התחיל לכבות, וחזר ודלק מהר לעיני. ואמרתי בתחינה. יגיד לי אדוני מה זה שאתה עושה לפני בנר הזה? והשיב האיש: הנר רמז הוא לנשמה שלך, בעבור שימי חיך כבר עברו, כי הנר הוא רמז לנשמת אדם רמזתי לך [היינו בזה שכבה הנר רמז שימי חייו כלו], והנה כאשר חזר לדלקה כך מהרה תהיה לך רפואה, וזהו שהראיתך זה באותותי, וידוע תדע שהיו במשפט שלך מימינים ומשמאלים, ושקלו במאזנים זכויות שלך, ובאתי לבשרך, שהאל הרחמן הוסיף ימים על ימך ואמר למלאך: הרף ידך, כי עוד לאל ידו לזכות את הרבים. חוק חקקתי לך, שביום השלישי תעמוד מחולי זה. וזה המעשה היה שלשה ימים קודם חג השבועות, וכאשר פתר לי כן היה, שביום ראשון של חג השבועות הלכתי לבית הכנסת, וממש נעשיתי בריה חדשה.

ומיד אזרתי כגבור חלצי וקמתי על משמרת הקודש לחבר פירוש על התורה ונביאים וכתובים, וקראתי לחבור "שבלי הלקט" לזכרון, עכ"ל.

6 מסיים ה"קב הישר": וכה יעשה האדם, כי אין לך אדם שלא נעשה לו נס, בפרט בדורות האלו אשר הצרות מתגברים בכל יום ויום, גזרות מלחמות עצומות, חרב ורעב, מצור ומצוק, וחולאים רבים. ומי אשר האיר עליו הקב"ה חוט של חסד והצילו מכל הפגעים הנזכרים לעיל, יהיה לו לזכרון תמיד חסדי ה', ולא להיות מכפויי טובה. ולא זו בלבד, אלא כל מי אשר משפיע עליו הקב"ה שפע של ברכה, שזכה לישב בביתו בהשקט ובטח, ופרנסתו היא סדורה, צריך ליתן שבח והודאה למקום על זה.

7 ומה מאד מזהיר ב"ספר חרדים" שזהו מכלל מצות עשה של "הגדתי היום לה' אלהיך כי באתי אל הארץ הטובה" וגו' מכאן אזהרה על בני"א המקבלים טובה והשפעה מה' - ליתן שבח בהודאה, ולא לקרות קול קובלני כדרך צרי העין אשר יותר מהצורך נותן להם ה' מזון ומחיה וכל ימיהם הם בוכים וקובלים נגד העולם, כאילו אין להם פת לחם לאכול, וכל טוב הן בידם, וכל כוונתם היה למנוע העניים והאביונים מפתח ביתם וע"ז נאמר: "זה עני קרא וה' שמע" ואין התפילה של העני זו, עד שיעבור עליהם כוס של פורעניות, שבאין המה לכלל הדלות...

8 הנה חז"ל תיקנו לומר בכל יום מזמור ק', שהוא מזמור לתודה, והכוונה שצריך האדם להודות בכל יום ולהביא קרבן תודה, כי אין בעל הנס מכיר בנסו שעושה לו הקב"ה. ובאמירת מזמור זה תהיה כוונתו בליבו כאילו מביא תודה

בבית ה', כמו שהיה מנהג הקדמונים ז"ל, שבכל ענין ומאורע שארע להם, היו נותנים שבח והודיה, והכירו מיד שהוא בהשגחת הבורא ית', והיה קשור תמיד בלבם בלתי לשכוח השגחת הקב"ה

(10) חקק שלמה אג"ה קי

1 מלא וא"ז ומלא נמלאי כמיני פרים חסר וא"ז משום ד"ד וצ"ו הם פרים לכל דבר לענין קריאת המגילה ולמשה במחנה ומשלט מעט להכי כתיב מלא אכל ג' פרים נמלאי דבאו לרמו על הכפרים שמהדימין ליום הבנייה בי"א ובי"ג דליין פרים רק לקריאת המגילה בלבד אבל שמחה אינה נובחת אלא צומנה כתיבי חסר להורות דליין ימי פרים לכל דבר רק לקריאת המגילה בלבד: (חשק שלמה)

1 פנייה נקראת בי"א ובי"ג וכו'. נ"ב יש רמז וסמן גדול לזה צמיתה אסתר דהנה תינת פרים נמלאה ה' פעמים צמיתה. על כן קראו לימים האלה פרים. וימי הפורים האלה לא יעברו מחוץ היהודים. לקיים את אגרת הסרים. לקיים את ימי הפרים האלה צומנים. ומאמר אסתר קים דברי הפרים. יש לומר דבא לרמו דה' ימי פרים יש לענין קריאת המגילה ונ"ל עוד דהיינו טעמא דפורים קדמאה ומנינא כתיב פרים

(3)

בין "שושן" ל"שושן הבירה": דיוק נפרד בלשון המגילה

על כפי מלכותו אשר בשושן הבירה" (א. ב)

המתבונן במגילה ישים את ליבו לכך שההתייחסות לשושן אינה אחידה: פעמים רבות היא מוגדרת כ"שושן הבירה", בעוד בפסוקים אחרים אין היא אלא 'שושן' סתם, ויש שבפסוק אחד משמשים שני הכינויים בעירוביאי: "הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת ניתנה בשושן הבירה, והמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה". מה פשרם של שינויים אלו?

פתרון מפתיע לענין זה, מצא הגאון רבי ראובן מרגליות בספרו "עוללות":

הוא מקדים בהתמרמרות, כי למרבה הצער מאז הלך ישראל בגולה, אבדה לו לא רק ארצו - אלא גם הכרתו העצמית. הנדודים והטלטולים דיכאו את רוחו, עד אשר כל מה ששמע מפייהם של חכמי הנכרים היה מאומת אצלו יותר ממה ששמע מפי אחיו היהודי. גם כאשר קמו כותבי קורות ההיסטוריה מקרב בני עמנו לרשום את תולדות עם ישראל, היו מהם שלא יכלו להשתחרר מיחס הכבוד הזה לכל אשר בא ממקור זר, עד אשר אזרו עוז להתייחס למאורעות שונים המוזכרים בכתבי הקודש, כאילו היו סיפורי אגדה, חלילה וחס!

10
כחצי
ה
כצ"ל

בפרט פקפקו היסטוריונים אלו בכל המסופר במגילת אסתר, וזאת משום שלאחר שנחרבה ממלכת פרס - לא נותר עוד עד 'כשר' (כלומר: נכרי...) אשר יקיים את דברי האגרת הזאת.

לא הספיקה להם העובדה שלזכר המאורע נקבע חג בישראל, גם לא אזכורם של ימי הפורים ב'מגילת תענית' הקדומה (פרק יב) וגם בספר החשמונאים (ב, ט) שנכתב בימי מלכי החשמונאים, ואף לא יחודה של מסכת שלימה במשניות, ובה דברי התנאים הקדושים שבודאי היו בידיהם גם מגילות כתובות על קלף שהגיעו לידיהם דרך אבותיהם וזקניהם, שלא היו מאוחרים הרבה מזמן חתימת כתבי הקודש - רק עשרות אחדות של שנים לאחר התרחשותם של מאורעות הפורים בזמן אחשורוש, ואצלו לא היה הדבר ידוע ומקובל באותם ימים מפי אלו שהיו באותה גזירה - לא היו יכולים לפרסם 'סיפור' שכזה ולקבוע עליו יום חג. אבל מאחר שכל המקורות שנמנו כאן הם יהודיים, הרשו לעצמם 'מלומדים' שונים להכחיש את הנאמר במגילה ולהעניק לחג הפורים הסברים שונים ומשונים, שהם מלהזכירם אפילו!

אולם האמת לעולם עומדת, ובדיוק בזמן שבו החלו אותם 'מלומדים' מגזע ישראל לפקפק באמיתות הסיפור, הודיעו דוקא עדים 'כשרים' (נכרים) כי חפירות ארכיאולוגיות שנערכו בשרידי חורבות היכל המלך, ארמונותיו ומבואותיו, גינת הביתן והחצר, מקיימים באופן מדויק ומפורט את כל דברי המגילה!

ואנו, שמעולם לא נזקקנו להוכחות מדעיות לכך שכל אות וכל תג בכתבי הקודש וכל דברי הנביאים אמת - לפחות נשתמש בידיעת תכנית היכל המלך ומקומו כדי למצוא פתרון לשינויים בלשון המגילה ביחס ל'שושן' ול'שושן הבירה'.

ואנו, שכן על פי מימצאי החפירות, טירת מלכי פרס היתה במחוז מיוחד אשר היה בתחומה של שושן - אך נפרד מהעיר הרגילה. אותו חלק התייחד למקום מושב המלך ופקידיו, ועל שם ה'בירה' שהיתה בו (בירה היא בית גדול - פירוש רבי עובדיה מברטנורא גיטין ה, ה), נקרא מחוז זה בשם 'עיר הבירה'. מסביב לה היתה חומה בצורה, וגם נחל מים שהבדיל בין מחוז הבירה לבין שאר העיר, מקום מושב המון העם. בשושן הבירה התפרסמו דתי המלך, והעתיקי כתבידת-המלך אלו נשלחו אל העיר שושן, כמו ליתר ערי המדינה.

מובן מאליו שרוב היהודים אשר בשושן - התגוררו בשושן העיר, ואך מעטים מהן היהודים הורשו לקבוע את מושבם בשושן הבירה.

וכשבת המלך אחשורוש על כפי מלכותו אשר בשושן הבירה (א, ב), עשה משתה לכל שריו ועבדיו וגם לכל העם הנמצאים בשושן הבירה (שם, ה), וזאת כל נערה בתולה יפת מראה קבצו אל בית הנשים אשר בשושן הבירה (ב, ג), מקום חשירו המלך ושריו

4

גם "איש יהודי היה בשושן הבירה". והפסוק מנמק מדוע הורשה מרדכי להתגורר במחוז שושן הבירה המלכותי: "אשר הגלה מירושלים עם הגולה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה", ובהיותו מנציבי המלך ניתן לו הרישיון לשבת במחוז הבירה. ואנש זה שדם מלכים זרם בעורקיו, לא חפץ לכרוע ולהשתחוות לפני אדם שצלחה לו השעה. דבר זה כמובן היה רע בעיני הצורך היהיר שהשתדל שינתן כתב דת להשמיד את כל היהודים עם מרדכי, וכתב דת זה ניתן בשושן הבירה, ופתשגן הכתב בכל מדינה ומדינה (ג, יד-טו).

(12)
ס

וכאשר נודע הדבר ליהודים - היתה העיר שושן נבוכה. לא אצילי הבירה, אלא המוני עם ישראל שישבו בשושן העיר לא ידעו לשית עצות בנפשם. ומרדכי, שידע את כל אשר נעשה, יצא ממחוז הבירה לבוא בתוך העיר, מקום משכן אחיו המדוכאים.

בשלב זה נודע הדבר לאסתר, והתחילו לטכס עצה מה לעשות. אז שב מרדכי אל שער המלך (ה, טו; ו, יב). וכאשר צייתה אסתר לכנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן (ה, טו), עבר מרדכי דרך עורקמא דמיא (כמבואר בגמרא מגילה טו.) - הלא הוא הנחל שהפריד בין הבירה לבין מקום מושבם של היהודים, בשושן העיר.

ואמנם הקב"ה הצליח חפצם. את המן תלו על העץ אשר הכין למרדכי, ובשם המלך אחשורוש נכתבה הדת שנתנה בשושן הבירה (ה, יד) להנקם מאויביהם, ואז העיר שושן צהלה ושמחה, שוב בדיוק: שושן העיר ולא שושן הבירה, בה כמעט ולא היו בה יהודים!

היהודים קידמו את פני הרעה שנשקפה להם אחרי האגרות הראשונות, ובשושן הבירה הרגו היהודים חמש מאות משונאיהם (ט, ו), וכאשר בא מספר ההרוגים אשר בשושן הבירה לפני המלך (ט, יא), אמר לאסתר המלכה: בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש, בשאר מדינות המלך מה עשו, ומה שאלתך ותעשי? ואסתר משיבה: אם על המלך טוב, ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן להנקם מאויביהם, כפי שעשו בשושן הבירה. ומאחר וכתב דת זה היה מיוחד לשושן - על כן הוא גם ניתן בו במקום בשושן. ואמנם הכתוב מעיד (ט, יד-יח): ויקהלו היהודים אשר בשושן ויהרגו באויביהם אשר בשושן.

כל מילה במגילה, כמו בכל כתבי הקודש, מדוייקת, אמת לאמיתה!

(הערת המלקט: ביאור זה, אם כי בקיצור, כבר הובא בפתיחה לספר "שפת יל הכמים" למסכת מגילה [ברטיסלבה, תרפ"א], ואת ענין העורקמא דמיא הביא בשם ספר "חידושי גאונים" שפירש שנהר ששמו 'אולי' היה מפסיק בין שושן לשושן הבירה, כפי שמצאנו בספר דניאל [ה, ב] שהיה בשושן נהר ששמו 'אולי').
"עוללות", מאמר כא

הבזילה לחלק מלואו ו ליתים טלוקים ולתבוע זים מחדד לפרים וים מיוחד לכרכים מה שאין כן בשאר מלכות שהרי הבזילה לחלק מלואו למה שיהיה למה ומשפט אחד יל לעור שמשני שהיהודים היושבים בערי המרחם והיהודים אשר בשושן לא נש מאויביהם ביום אחד שהרי היהודים מרדכי נהו כהרבעה עשר והיהודים אשר בשושן נהו כחמשה עשר ועשר מלוייהם כל אחד ביום משפטו משמה וממהה לסיכך משקבעו מלוייהם י"ט לזריות קבעיה לכל א' ביום שנה ט והשוו כל הכרכים המוקפים שמה לשמן (השלימה מוקפת שמה) משני שנה היה עיקר הכוונה וירי אהיה מהה

(13)
כ"ט
מגילה

[שם קורין בחמישה עשר. וכמו כ"ט וים כלאן שאלה מה ראו לאשי כנה"ג לחלק מלואו ו ליתים טלוקים וכי משא"כ בשאר מלכות והמורה אמרה תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם וכי ושמעתי מפי מר אחי בגלון ויל דייל דמשום דבאמת כתיב אלה המלכות ודרשין אלה המלכות שאין נביא ראשי לחדש דכר מעתה והלכך אף שמקרא מנילה מלאו סמך להסיף על דברי תורה משום דדרשו ק"ו וכדלמריין לקמן י"ד מ"ח לא ראו לעשות מלואו וז כעין של תורה ממש שיהיה תורה אחת ומשפט אחד לכל ישראל ובגין חלקו מלואו וז למנינים טלוקים להראות שהיא מדכריהם כן שמעתי ממנו. ע"כ מלחיו (מראה בתי)]

(14) מלואו כהן
כ"ט מגילה

(5)